

(Continuare din pag. 19: Sanctuarul Toshogu.)

Ele reprezintă cele trei principii majore ale sectei Tendai: să nu te uii la nimic rău, să nu spui nimic rău și să nu ascuți la nimic rău. În grajd, singura clădire din lemn nelăcuit din Sanctuar, se află zilnic, timp de mai multe ore, un Cal Sfânt alb, dar din partea guvernului din Noua Zeelandă. La vestul incintei a doua întâlnim Fântâna Sfântă Omizu-ya, constând dintr-un bazin din granit din anul 1618 pentru spălarea rituală și acoperit cu un acoperiș decorat în stil chinezesc sprijinit pe 12 stâlpi din granit, și Pavilionul Rinzo, care cuprinde o bibliotecă de texte sutra, aflate într-o structură rotativă de formă octagonală. În această incintă, drumul cotește așadar în zig-zag la vest și trece printr-o altă Poartă Torii până la o altă scară anevoioasă, care urcă la incinta a treia. Aceasta, de formă dreptunghiulară, adăpostește, pe lângă Candelabru Rotitor și Candelabru Atârnat, daruri din parte Regelui Olandei adăpostite fiecare în chioșcul său, Turnul Clopotului Shoro la est și Turnul Tobei Koro la vest, executate în stil budist și plasate de-o parte și de alta a drumului principal. În extremitatea de vest a incintei acestea se află pavilionul Honchi-do. Pe încă o scară se urcă apoi la incinta a patra, rectangulară și înconjurată de portice din lemn, la care se intră prin Poarta Luminii Soarelui Yomei-mon. Aceasta are doisprezece stâlpi și este bogat împodobită cu sculpturi și decorații din lemn, un adevărat compendiu al culturii Edo. În această incintă se află la vest Casa Altarelor Sacre Portabile, la est Pavilionul de Dans Sacru Kagura-den, iar la nord, în fata porții de intrare, este Poarta Kara-mon, în stil chinezesc. Prin ea se intră, urcând pe o scară mai mică, la cea de-a cincea incintă.

Poarta Kara-mon și Hala de Slujbe Hai-den.
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Aceasta este pătrată, înscrisă parțial în incinta anterioară, este înconjurată de portice din lemn și are în mijloc Pavilionul Sacru Hai-den, legat prin Camera de Piatră Ishi-no-ma de Pavilionul Sacru Interior Hon-den. Toate trei sunt plasate pe același ax cu Poarta Yomei-mon și sunt executate în stilul gongen-zukuri.

Turnul Tezaurului Hoto.
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Printr-o poartă pe latura de est a incintei a patra se iese prin Poarta Sakashita-mon către alea ce duce la o Sală de Rugăciune și Turnul Tezaurului Hoto, o construcție din cupru chinezesc ce adăpostește cenusă shogun-ului Ieyasu Tokugawa, ținta pelerinajului.

(Continuare în numărul următor.)

"LA PHOTO DE CLASSE"

Recenzia unei piese de teatru

Pe Anca Visdei am avut în mai multe rânduri plăcerea de a o prezenta. Piesa "Puck en Roumanie", răsplătită cu un premiu anul trecut, a fost un real succes la New York și la Paris, pentru a nu cita decât aceste două mari metropole. Profund marcată și inspirată de perioada petrecută în țară până a ales calea exilului la vârsta de 18 ani, Doamna Visdei revine actualității cu o nouă piesă, tot românească, deși în interpretare franceză. Pornind de la o fotografie făcută cu clasa în Cismigiu, Bianca, absolventă în 1973 a prestigiosului liceu de la poalele grădinii, se întoarce în Capitală cu intenția de a organiza ad-hoc, la Carul cu bere, un banchet de regăsire cu foștii colegi de studii. Un fel de reînțocare la sursă, în trecut, pentru a putea discerna mai bine și mai clar care-i va fi viitorul. Un fel de "Tinerete fără bătrânețe...", spune Bianca. Trăind în Orașul Lumină, unde a devenit un autor literar cunoscut și apreciat, Bianca profită de noua deschidere de după '89 pentru a sparge zidul tăcerii ce o înconjură din momentul exilării, de când încetase a mai avea orice veste despre cei lăsați în țară. Simpli colegi, prieteni sau chiar mai mult, toți aceștia vor reapărea, preț de o seară, marcați de timp și de problemele supraviețuirii într-o lume absurdă, diferită de cea în care evoluase ea, exilata nostalgică. Mulți dintre ei, deși locuiau în același oraș, nu se mai revăzuseră de atunci, banchetele de revedere conținând după câțiva ani, oamenii având alte preocupări și probleme.

Un prieten din copilărie, absolvent al Liceului german din București și stabilit ulterior în Germania, îmi povestea că aceste banchete au loc în fiecare an acolo, majoritatea absolvenților acestei școli trăind în Germania, ba chiar cu profesori și diriginți cu tot! Deci, banchete anuale care, deși plăcute, deveniseră banale într-o societate normală, unde normalitatea însăși este banalizată. Nici vorbă de emoția unei întâlniri după douăzeci de ani, între două lumi diferite.

Subiectul piesei Doamnei Visdei este însă un pretext pentru autoare de a ne reaminti trista realitate după așa-zisa Revoluție. Și, ca de obicei, nimic nu-i scapă. Nici cum sunt văzuți Românii în Occident după '89 și nici cum îi văd aceștia pe Occidentali. Totul analizat cu mare acuratețe. Piața Universității și Mineriada îi despart astăzi pe foștii colegi așa cum politica și mizeria i-au despărțit în trecut. Pasiunile iau amploare, nimic nu trece neobservat în ochii omului balcanic, iar Bianca, observator-participant, remarcă cum unii au făcut carieră sub comuniști, vânzându-și sufletul, în timp ce alții au rămas integri. Deci se putea. În fine, limitele nu pot fi definite cu precizie, între alb și negru existând o imensă zonă gri...

Dar iată că după câteva cupe de șampanie limbile se dezleagă și vechile răfuielei răbufnesc, iar tensiunea crește gradat, cu sau fără ajutorul alcoolului. Din învinuire în mărturisire, nimic nu este întâmplător și totul iese la iveală. Pentru unii, fostul regim criminal nu a fost chiar așa de rău, ba chiar nu era rău de loc, moartea "tătucului" Stalin a reprezentat o imensă pierdere pentru omenire, iar astăzi nu trebuie să ne vindem țara imperialiștilor! Aceștia sunt ireductibili. Apoi sunt cei care s'au acomodat tranziției, fiecare în felul lui. Aceștia sunt pragmaticii. Și-apoi sunt cei sensibili și fragili, cei pe care loviturile vieții i-au doborât și înainte și după. Ratații. Și Bianca, între toți aceștia? Ea care, în timp ce toți ceilalți doresc să pece în Vest, se gândește la întoarcerea acasă, la sursa vieții. Un fel de "... viață fără de moarte", spune ea. Acolo, în spațiul vrăjtit al Balcanilor, tradițional dacă nu geografic, pe butoiul cu pulbere, unde totul este posibil, "le meilleur comme le pire". Istoria ei este cea a Exilului românesc, mai ușor de sugerat decât de descris, și totuși talentul autoarei reușește să transmită emoția acestei trăiri intense. "Dorul de această țară", spune Anca Visdei, "este dorul pasiunii care te devorează și-ți dă viață în același timp". Recunosc că nu as putea găsi argumente pentru a o contrazice.

Piesa "La photo de classe" a obținut Premiul Beaumarchais 1955. Actualmente, în regia Arlettei Allain și interpretată de trupa Companiei Teatrale "Visages" din Saint-Etienne, se află în turneu în Franța și, între 1 și 15 aprilie a.c., în România, la București, Iași, Cluj și Timișoara. De asemni, la Liège și Naumur, două trupe de teatru belgian prezintă aceeași piesă începând cu luna martie. Îi dorim mult succes pretutindeni!

Radu Negrescu-Suțu, Paris, februarie 2002.

DIN PROVERBELE LUMII

CIMITIRUL ESTE PLIN DE OAMENI DE NEÎNLOCUIT!

PROSTIA DIN FIRE N-ARE LECUIRE!

PROSTUL NU E PROST DESTUL,
PÂNĂ NU E ȘI FUDUL!

DE DEPARTE -I TRANDAFIR,
DE APROAPE-I BORȘ CU ȘTIR!

PRECIZARE

Aducem la cunoștință celor care trimit materiale spre publicare următoarele:

- * nu garantăm publicarea materialelor necomandate trimise la redacție;
- * nu garantăm publicarea integrală a nici unui material, mai ales când acesta este extrem de lung;
- * începând cu 1998, materialele trimise spre publicare trebuie să fie pe dischetă, fie de Macintosh, fie de Windows, în MS Word, sau trimise prin e-mail;
- * nu publicăm niciodată articole fără semnătură sau sub pseudonim, sau deja apărute în alte publicații;
- * materialele trimise la redacție nu se înapoiază;
- * materialele publicate nu se plătesc, munca redacției și a autorilor articolelor este benevolă.

TIDSKRIFTEN CURIERUL ROMÂNESC (RUMÄNSKA KURIREN)

Ideell förening - Organisationsnr. 802403-636

EDITOR RESPONSABIL
SILVIA CONSTANTINESCU, ARA.

REDACȚIA:

Silvia Constantinescu, Octavian Ciupitu,
Mariejeanne Ciupitu, Anne-Marie Ciupitu,
Marc Ciupitu, Theo Ciupitu.

Redactare și punerea în pagină:
Silvia Constantinescu.

ADRESA:

Altvägen 99, S-142 42 SKOGÅS - SVERIGE
E-mail: silvia.constantinescu@swipnet.se

octavian.ciupitu@swipnet.se

Ediția electronică pe Internet:

<http://home3.swipnet.se/~w-33952/curierul.html>

Programator:

Octavian Ciupitu.

CONDIȚII DE ABONARE PENTRU 1 AN:

Suedia 200 SEK America 230 SEK

Europa 210 SEK Australia 230 SEK

PENTRU INSTITUȚII TARIF DUBLU.

Plata prin mandat poștal sau cec suedez

pe adresa de la CURIERUL ROMÂNESC

sau în contul de Postgiro: 81 20 66-9.

Actul de plată se va marca PRENUMERATION,
iar donațiile bănești GÅVA.

CURIERUL ROMÂNESC circulă în :
Anglia, Australia, Canada, Danemarca, Elvetia,
Finlanda, Franța, Germania, Italia, Israel, Portugalia,
România, Spania, Suedia, SUA.

PENTRU CONȚINUTUL ARTICOLELOR
RĂSPUND AUTORII LOR.

REDACȚIA NU ÎMPĂRȚĂȘTE
ÎNTOTDEAUNA PĂRERILE ACESTORA.